לד א ב ג ד ה מיי' פ"ד מהלכות יו"ט הלכה י סמג לאויו עה טוש"ע א"ח

הלכה ו טוש"ע א"ח

איסורי מזבח הי"ב: לאוין שמג טוש"ע י"ד סימן שו סעיף לח כ מיי' פ"ד יו"ט הלכה ט סמג :סימן תקט סעיף ב

רבינו חננאל (המשך) דהא קנו שבעי בוניתא, ואישתכח בי ר' חייא חמשה מינייהו. ולא קפיד ר׳ שמעון בר׳. ופרקינן ר שמעון ור׳ חייא מוותרי להדדי, והני או ר' חייא ור' ישמעאל או ר"ש יי [ו]בר קפרא. והא דשקלי מנה כנגד מנה כמאן, לא כר' יהודה ולא כרבנן דמתניתין כו׳. , אינהו דעבוד כר' יהושע. שוקלין מנה כנגד מנה ביו"ט. ואמר רב יוסף יתנן בבכורות כוותיה, . רתנז פסולי המוקדשיז הנאתן להקדש ושוקלין מנה כנגד מנה בבכור. ודחה אביי ואמר ודילמא לא אמר ר' יהושט רשוקלין מנה כנגד מנה אלא ביו"ט. אבל בבכור ארא בין ט, אבי בבכוו דאיכא בזיון קדשים אפילו מנה כנגד מנה אסור. אי נמי עד כאן לא שרו רבנן מנה כנגד מנה בבכור אלא משום דלא עביד עובדין דחולין, מנה, אבל ביו"ט דשקיל במאזנים כעובדא דחול אסרי, ונדחת דוקיא דרב יוסף. בותני' אין משחיזין את הסכין כו'. ואסיקנא אבל משיאה ע"ג חברתה, אמר שמואל ל"ש אלא לחדדה אסור, והשחזה עצמה אפילו להעביר שמנוניתא אסור. מאן תנא אין משחיזין, דלא כר׳ יהודה דתניא אין בין יו״ט לשבת אלא אוכל נפש בלבד, הא כל דבר שאינו אוכל נפש שבת ויו״ט שוין, ר' יהודה מתיר אף י. מכשירי אוכל נפש. א״י רבא לרב חסדא דרשינן משמך הלכה כרבי יהודד . א״ל יהא רעוא כל מילי מעלייתא תדרשון משמיי. יוסי בר בון אתפלגון, חד אמר מיפוח בהמה ביו"ט . [כל עמא] שרי, מיחבוט רבי חייא ור' שמעון, חד אסר וחד שרי. תני רבז בליטרא לידע מה הגיע

חרובן דשמיטה אתא שאי

בותבי' ר' יהודה אומר שוקל אדם בשר. טבח המוכר בשר במשקל אע"פ שאסור לשקול בליטרא דהיינו מעשה חול מותר הוא לשקול כנגד הכלי וכנגד הקופיץ סכין גדול שקולבין בו בשר דאיכא שנוי ולא הוי מעשה דחול: אין משגיחין. אין מעיינין: גב" מאי כל עיקר. מאי אמא לרבויי האי כל עיקר נימא וחכמים אוסרין: אפי׳ לשמרו מן העכברים. אין נותנין אותו במאונים התלויין ביתד גבוה: והוא דסליא בסריטא. בטבעת שתולין אותן בה כששוקלין דמחזי כנותנו לשם משקל: טבה אותן. שיודע לכוין משקל כנגד משקל בידיו: אסור לשקול בשר ביד. לאחוז הליטרא

מתני' או כנגר הקופיץ וחכ"א בשר כנגר הכלי או כנגר הקופיץ וחכ"א אין משגיחין בכף מאזנים כל עיקר: גמ' מאי כל עיקר אמר רב יהודה אמר שמואל יאפי׳ לשמרו מן העכברים אמר רב אידי בר אבין יוהוא דתליא בתריטא ואמר רב יהודה אמר שמואל ימבח אומן אסור לשקול בשר ביד ואמר רב יהודה אמר שמואל ישבח אומן אסור לשקול בשר במים ואמר רב חייא בר אשי יאסור לעשות בית יד בבשר אמר רבינא יובידא שרי אמר רב לאוין עה פוש"ע א״מ הונא ימותר לעשות סימן בבשר כִי הא ידרבה בר רב הונא מחתך להָ אתלת קרנתא ר' חייא ור"ש ברבי שוקלין מנה כנגד מנה ביום מוב כמאן לא כרבי יהודה ולא כרבון אי כר' יהודה האמר שוקל אדם בשר כנגד הכלי או כנגד הקופיץ כנגד הכלי אין כנגד מידי אחרינא לא אי כרבנן הא אמרי אין משגיחין בכף מאזנים כל עיקר אינהו דעבוד כר' יהושע דתניא ר' יהושע אומר שוקלין מנה כנגד מנה ביום מוב אמר רב יוסף הלכה כר' יהושע הואיל ותנן בבכורות כותיה דתנן שפסולי המוקדשין הנאתן להקדש וושוקלין מנה כנגד מנה בבכור א"ל אביי ודלמא לא היא עד כאן לא קאמר ר' יהושע הכא אלא דליכא בזיון קרשים אבל התם דאיכא בזיון קרשים לא אי נמי עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא משום דלא מחזי כעובדין דחול אבל הכא דמחזי כעובדין דחול לא למימרא דקפדי אהדדי והא הנהו שב בניתא דאתו לבי רבי ואשתכח חמש 'מנייהו בי ר ^{i} חייא ולא קפיד ר $^{\prime\prime}$ ש ברבי אמר רב פפא שדי גברא בינייהו אי חייא ור' ישמעאל בר' יום אי ר"ש ברבי ובר קפרא: בותני' יאין משחיזין את הסכין ביום מוב אבל משיאה על גבי חברתה: גבו' אמר רב הונא לא שנו אלא במשחזת של אבן אבל במשחזת של עץ מותר אמר רב יהודה אמר שמואל הא דאמרת של אבן אסור לא אמרן אלא לחדדה אבל להעביר שמנוניתה מותר מכלל דבשל עץ אפילו לחדדה נמי מותר איכא דמתני לה אסיפא בשל עץ מותר אמר רב יהודה אמר שמואל הא דאמרת בשל עץ מותר לא אמרן אלא להעביר שמנוניתה אבל לחדדה אסור מכלל דבשל אבן אפילו להעביר שמנוניתה אסור איכא דמתני לה אמתניתין אין משחיזין את הסכין ביו"ם אמר רב יהודה אמר שמואל לא שנו אלא לחדדה אבל להעביר שמנוניתה מותר מכלל דע"ג חברתה אפילו לחדדה נמי מותר ואיכא דמתני לה אסיפא אבל משיאה על גבי חברתה אמר רב יהודה אמר שמואל לא שנו אלא להעביר שמנוניתה אבל לחדדה אסור מכלל דבמשחזת אפילו להעביר שמנוניתה אסור מאן תנא דבמשחזת אסור אמר רב חסדא דלא כר' יהודה 🐠 דתניא אין בין יו"ם לשבת אלא אוכל נפש בלבד ר' סיהודה מתיר אף מכשירי אוכל נפש א"ל רבא לרב חסדא דרשינן משמך הלכה כרבי יהודה אמר ליה סיהא רעוא דכל כי הני מילי מעלייתא תדרשון משמאי אמר רב נחמיה בריה דרב יוסף הוה קאימנא קמיה דרבא והוה קא

> מקצת קדושה עליהן שאסרן הכתוב בגיזה ועבודה כדאתרינן בבכורות (דף טו.) חובח" ולא גיזה וכו' אפילו הכי נוהגין מעשה חולין בהן בזו שנשחטין באטליז ונתכרין באטליז בליטרא חוץ מן הבכור והמעשר שהניית מכירתן ביוקר אינה להקדש אלא לבעלים לפי שאין להם פדיון במומם להיות דמיהן נכנסין לקדושתן דבבכור נאמר לא תפדהיי ובמעשר נאמר לא יגאל (ויקרא ה) אלא נאכלין לבעלים במומן הלכך אין נוהגין בהן מעשה חולין במכירת בשרם כשנפל בהן מום ושחטום הבעלים בעלים דבכור כהן ובעלים דמעשר ישראל אבל שאר פסולי המוקדשים הניית מכירתן ביוקר להקדש היא ואע״פ שכבר נפדו קודם שחיטה דהא קודם פדייה אין נשחטין דבעי העמדה והערכה אפי׳ הכי הניית מכירתן ביוקר להקדש שלפי מה שיודע שהנאתו יפה הוא מוסיף פדיונו מתחלתו לפיכך מבזין אותו למוכרו באטליז שהכל פונים שם ליקח בשר: **ושוקלין מנה כנגד מנה**. כשמוכרו בתוך הבית אלמא כי האי גונא לאו משקל הוי: לא היא. לא סבירא להו לרבנן דבכורות כר׳ יהושע בי"ט ולא ר' יהושע ס"ל בבכור דשרי: ע"ל לא קאמרי רבנן המס אלא דלא עביד מעשה דחול. דהתם מכירה היא ואין דרך לשקול בשר הנמכר במנה כנגד מנה: אבל הכא. גבי רבי חייא ור"ש ברבי קא עבדי עובדין דחול דהא חלוקה היא וכן דרך כל החולקין ולא סבירא להו לרבנן דבכורות כר' יהושע: ומי קפדי אהדדי. ר' חייא ור"ש ברבי לחלוק בשר במשקל והלא מוותרין זה לזה ונוטלין זה משל זה משום חבה: דהנהו שב בניהא. שבעה דגים שבאו לרבי ונמלא שנטל רבי חייא חמש והוליכן לביתו: ולא קפיד רבי שמעון ברבי. לומר משל אבי הוא מון יותר ממני: אי ר' חייא ור' ישמעאל בר' יוםי. היו אותן שחלקו שהן היו רגילין ליקח זה עם זה אי ר"ש ברבי ובר קפרא: בותנר' אין משחיון. אגוייזי"ר בלע"ו: אבל משיאה על גבי חברסה. דמשני מדרך חול: גבו' משחום של אבן. דמתקנת ליה שפיר דמחזי כמתקן בחול: מכלל דגשל עץ כו'. גמרא קא דייק מדאוקי רב יהודה איסורא בשל אבן בלחדה מכלל דבשל עץ אף לחדדה שרי דמאי דאסר רב הונא בשל אבן שרי דכוותה בשל עץ: איכא דמסני לה. להא דרב יהודה: אסיפא. דמלמיה דרב הונא: איכא דמסני לה. להא דרב יהודה אמתני׳ ולאו אמלמיה דרב הונא: לחדדה. הוי תקון. להעביר שמנונים אינו אלא כהדחה בעלמא: מסיר אף מכשירי אוכל נפש. וטעמא משום דדריש יעשה לכם^ש לכל לרכיכם: דרשינן משמך. נדרוש משמך:

א) [לקמן כט.], ב) ב"מ כג: חולין לה:, ג) בכורות לא., ד) לחמו לו: מגילה ז: שבת ס: קכד. קלו: [תוספ׳ מגילה פ״א], ס) [הך דר״י ליתא במשנה ולכן שפיר גרסינן דתניא], ו) ויבמות פ. לתניא], ו) [יבמות פ. לתניא], ו) [יבמות פ. לתובות סח.], ו) [דברים יב], ק) ובמדבר יקן, ע) ושמות

בידו אחת והבשר בידו אחרת ולכוין

דבחול נמי כיון דאומן הוא בכך

אורחיה הכי: במים. שיש לו שנתות

וסימנים בכלי ונותנין בו מים

והסימנים מודיעין אותו כמה המים

עולין למעלה בשביל ליטרא בשר

שכבר שיערו לכך: בית יד. נקב לאחוז

בו: וכידה שרי. לנקוב בחלבעו שרי

דלאו דרך חול הוא אבל בסכין דרך

חול הוא. כשמוכר בשר עושה בו בית

יד ונותנו ללוקח להוליכו לביתו ובי"ט

לריך לשנות לעשות היכר שחין מקח

וממכר מותר בו: סימו בבשר.

שלא יחליפהו הנושאו: אחלם קרנחא.

כשהיה משלח הבשר לביתו מה

בעלת שלש קרנות וכבר בינו חריריי בינות היריי בינות בינות היריי בינות הירי בינות היריי בינות היריי בינות היריי בינות היריי בינות היריי בינו היה רגיל לעשות כל חתיכה

היו מכירין אנשי ביתו שוה היה תורה בלה

סימן שלו: ר' חייה ורבי שמעוו

ברבי. כשהיו חולקין בשר ביניהם היו

שוקלין אותה מנה כנגד מנה ביו"ט:

כנגד כלי אין. דבחול לאו הכי אורחיה

אבל מנה כנגד מנה כך דרך כל

החולקין: הואיל וחכן בבכורות

כותיה. דאסור לשקול ולמכור בכור

בעל מום ששחטו כהן בליטרא שלא

לעשות מעשה חול בקדשים דבזיון

הוא וקתני דמנה כנגד מנה ויודע

כמה משקל ראשונה ושוקל כנגדה

מותר אלמא לאו עובדא דחול חשיב

ליה: דתנן פסולי המוקדשין הנחתן

להקדש ושוקלין מנה כנגד מנה

בבכור. סיפא דמתני׳ נקט. ורישא הכי

איתא כל פסולי המוקדשין נמכרים באטליז ונשקלים בליטרא חוץ מן

הבכור והמעשר שהנייתן לבעלים

אבל פסולי המוקדשין הנייתן להקדש

ושוקלין מנה כנגד מנה בבכור. וכן

פירושה כל קדשים בעלי מומים

שנפדו במומן אף על פי שעדיין

הנהות הב"ח (A) גמ' דתגן אין בין יוס טוב לשבת:

> לעזי רש"י אגוייזי"ר [אגוישיי"ר].

מוסף רש"י

אתלת קרנתא. כשהיה שולח נשר לאשתו ביד נכרי עושה החתיכה בת ג' קרנות (ב"מ כג:) או: משום קיים (ב נו בג:) חוו משום סימן שלא יגנבו ממנה אנשי בימו (חולין צה:). יאש יגופו ממנה אנשי בימו (חולין צה:). פסולי האיי בסוקי קדשים שנפל נהן מוס, הנאתן להקדש. אם מוכרין לותן ביוקר הנלת הקדש היל (בכורות לא. וגי׳ הב"ח: מובת הנאה להקדש הוא)**. ושוקליו** מנה כנגד מנה בבכור. שאם יש לו חתיכת בשו חולין שנשקלה בליטרא יכול (שם). אבל משיאה. לשון השחוה (בראשית כז ג). אין בין יו"ט לשבת. טוב מה שאסור בשבת, אבל לענין עונשין יש הרבה, שזה בסקילה ובכרת וזה בלאו גרידא (חגילה ז:).

רבינו חננאל

[מתני'] וחכמים אומרים אין משגיחין בכף מאזנים כל עיקר. אמר שמואל אפילו לשומרו מן . העכברים אל יתנהו בכף מאזנים, והוא דתליא בתריטא, שנראה כשוקל בשר. אמר רב יהודה אמר שמואל טבח אומן אסור לשקול בשר ביד. דנראה כאלו במאזנים הוא כמה שיש בו והוא אומן בזה ודאי מכוון המשקל וכמאזנים חשוב. ירושלמי תני הטבח לא יהא שוקל בידו ויניח, שידו כליטרא, ונותן לזה ולזה. וכן (השוקל) [אסור לשקול] פירוש עושין לו מקום כדי שיהיה תולה אותו ב. באותו המקום, וכשרוצה לחתוד ממנו אוחז באותו המקום, והוא נקרא בית יד, שנראה כעושה כלי ביו"ט. והני מילי בסכיז. הונא מותר לעשות סימן

בבשר, כרב הונא דהוה

בבשר, כרב הונא דהוה

לרבי חזקיה איל נהגין
מחתך ליה אתלת קרנתא. רבי חייא ורבי שמעון ברבי היו שוקלין מנה כנגד מנה ביו״ט, כשחולקין כהראן דרשב״ג. תני הטבח לא יהא שוקל בידו ויניח שידו כליטרא היא, אבל חותך בסכין ונותן לזה ולזה.
הבשר ביניהן. למימרא דקפדי אהדדי שלא יטול אחד מהן יותר מחברו, והא מוותרין הוו להדדי, תני אין מרגילין ביו״ט ולא בחול בכנור ולא בפסולי המוקדשין, א״ר בון שלא יהא כעובד עבודה בחייו.